



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 108/2018-76

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., Želetavská 1, Praha, Česká republika, zastúpenej spoločnosťou Allen & Overy Bratislava, s. r. o., Pribinova 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Gyárfáš, LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 3/2016 z 30. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2017 doručená sťažnosť spoločnosti UniCredit Bank Czech Republic

and Slovakia, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 3/2016 z 30. mája 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že «[p]odľa § 22c ods. 2 písm. d) zákona č. 118/1996 Z. z. o ochrane vkladov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 15. októbra 2015 (ďalej len zákon o ochrane vkladov alebo ZOV) bola banka, ktorej účasť na slovenskom systéme ochrany vkladov zaniká v dôsledku cezhraničného zlúčenia, povinná „preukázateľne uhradiť fondu mimoriadny príspevok vo výške, ktorá sa rovná

1. hornej hranici rozpätia sadzby mimoriadneho príspevku (§ 6 ods. 3), ak ku dňu zmeny účasti banky na systéme ochrany vkladov podľa odseku 1 nie je pre nedostatok finančných prostriedkov fondu splatený úver, ktorý bol poskytnutý fondu na zabezpečenie výplaty náhrad za nedostupné vklady, alebo

2. polovici rozpätia sadzby mimoriadneho príspevku (§ 6 ods. 3), ak ku dňu zmeny účasti banky na systéme ochrany vkladov podľa odseku 1 sa na banku nevzťahuje bod 1 a pre nedostatok finančných prostriedkov fondu nie sú vytvorené vlastné finančné zdroje fondu na zabezpečenie výplaty náhrad najmenej vo výške 1,5 % z celkovej hodnoty všetkých vkladov chránených týmto zákonom.“

V roku 2013 prebehlo cezhraničné zlúčenie, ktorým sa slovenská banka UniCredit Bank Slovakia a. s., IČO: 00 681 709 (ďalej len právny predchodca sťažovateľa) zlúčila so sťažovateľom. Cezhraničné zlúčenie nadobudlo účinnosť 1. decembra 2013 a sťažovateľ sa stal právnym nástupcom právneho predchodcu sťažovateľa.

V dôsledku cezhraničného zlúčenia zanikla účasť právneho predchodcu sťažovateľa na slovenskom systéme ochrany vkladov (sťažovateľ podlieha systému ochrany vkladov v Českej republike) a v dôsledku toho právnemu predchodcovi sťažovateľa vznikla

povinnosť zaplatiť tzv. mimoriadny príspevok do Fondu ochrany vkladov (ďalej tiež ako fond) podľa vyššie citovaného § 22c ods. 2 písm. d) zákona o ochrane vkladov.

Právny predchodca sťažovateľa sa dňa 14. októbra 2013 listom obrátil na Fond ochrany vkladov so žiadosťou o určenie, či mu vzniká povinnosť zaplatiť mimoriadny príspevok a ak áno, v akej výške. Fond odpovedal listom zo dňa 29. októbra 2013 (ďalej len List fondu), v ktorom uviedol, že právny predchodca sťažovateľa je povinný zaplatiť mimoriadny príspevok vo výške 0,55 % z priemerného stavu vkladov v banke chránených zákonom o ochrane vkladov za 3. štvrtrok 2013 a to najneskôr do 29. novembra 2013. Z dôvodu realizácie cezhraničného zlúčenia tak právnenému predchodcovi sťažovateľa podľa Listu fondu vznikla povinnosť zaplatiť Fondu ochrany vkladov mimoriadny príspevok vo výške 5 642 008 EUR...

... Keďže v prípade nezaplatenia mimoriadneho príspevku právnenému predchodcovi sťažovateľa hrozili výrazne vyššie škody, v novembri 2013 mimoriadny príspevok fondu zaplatil a následne písomne požiadal fond o jeho vrátenie.

Keďže Fond ochrany vkladov odmietol sťažovateľovi zaplatený mimoriadny príspevok vrátiť, sťažovateľ dňa 28. novembra 2013 podal proti Listu fondu správnu žalobu (ďalej len správna žaloba), ktorou sa domáhal jeho zrušenia pre nezákonnosť. Alternatívne - pre prípad, že by súd napadnuté rozhodnutie nepovažoval za rozhodnutie preskúmateľné na základe žaloby v správnom súdnictve - sa sťažovateľ domáhal prieskumu postupu žalovaného podľa § 244 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len OSP) alebo nezákonného zásahu podľa § 250v OSP. Pre prípad, že by súd nárok sťažovateľa posúdil ako nespôsobilý prejednávania v správnom súdnictve podľa piatej časti OSP, žalobca sa subsidiárne domáhal postúpenia veci príslušnému všeobecnému súdu ako civilnej žaloby o vrátenie protiprávne uhradeného príspevku...

... Konanie o správnej žalobe bolo prvostupňovým rozhodnutím zo dňa z 27. novembra 2015 zastavené...

... Proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie na najvyšší súd, v ktorom sa domáhal jeho zrušenia a zároveň požiadal najvyšší súd o podanie prejudiciálnej otázky súdnemu dvoru. Najvyšší súd ako súd odvolací napadnutým uznesením

prvostupňové rozhodnutie potvrdil a návrh sťažovateľa na začatie konania o prejudiciálnej otázke podľa článku 267 ZFEÚ zamietol...

... Z dôvodov bližšie opísaných nižšie sme presvedčení, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa...».

Názor o porušení v sťažnosti označených práv sťažovateľka opiera o tieto dôvody:

1. Sťažovateľka tvrdí porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty, pretože podľa jej názoru vydaním napadnutého rozhodnutia malo dôjsť k porušeniu jej práva usadiť sa podľa čl. 49 v spojení s čl. 54 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Za porušenie práva usadiť sa považuje povinnosť zaplatiť mimoriadny príspevok Fondu ochrany vkladov (ďalej len „fond“) a za dôvod vzniku povinnosti zaplatiť mimoriadny príspevok označuje list fondu z 29. októbra 2013 (ďalej len „list fondu“). Zásadný problém spočíva podľa jej názoru v konflikte zákonom uloženou povinnosťou na zaplatenie mimoriadneho príspevku s označeným právom Európskej únie. Sťažovateľka teda tvrdí rozpor dotknutej platnej vnútroštátnej úpravy s právom nadnárodným.

2. Od porušenia práva usadiť sa odvíja nárok na náhradu škody.

3. Zásadný význam námietky porušenia práva na účinný prostriedok nápravy sťažovateľka vidí v riešení tvrdeného konfliktu medzi označeným právom Európskej únie a platným vnútroštátnym právom vyslovením porušenia práv listom fondu v jej prospech. Sťažovateľka zdôrazňuje, že má právo na efektívny prostriedok nápravy proti porušeniu jej práv vyplývajúcich z práva Európskej únie, a zdôrazňuje aj prednosť označenej úpravy práva Európskej únie pred právom vnútroštátnym.

4. Dôsledok tvrdeného konfliktu právnych úprav sa mal prejaviť v znemožnení uplatnenia nároku na náhradu škody. Sťažovateľka sa chce domáhať náhrady škody proti štátu (vrátenia zaplateného mimoriadneho príspevku) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“). List fondu z toho dôvodu považuje za nezákonné rozhodnutie, resp. iný nezákonný zásah do jej práv (podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci).

5. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka odôvodňuje tým, že uvedeným postupom bol negatívne zasiahnutý jej hmotnoprávny nárok.

6. Porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka vidí v tom, že súdy sa v správnom konaní nepostavili k otázke preskúmania listu fondu, ktorým podľa jej tvrdenia bola ukrátená na svojich právach (sťažovateľka napadla tento list správnu žalobou), ako k otázke prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia. V tomto kontexte neuznáva zastavenie konania z procesných dôvodov. V týchto častiach sťažnosti sa vracia k premise, podľa ktorej bolo zaplatenie mimoriadneho príspevku v rozpore s právom Európske únie, ktoré má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou. S právnym názorom súdov, podľa ktorého list fondu nie je predmetom spôsobilým prieskumu v správnom súdnictve sa nestotožňuje, pretože „[l]ist fondu predstavuje rozhodnutie, ktoré zakladá povinnosť sťažovateľa zaplatiť mimoriadny príspevok alebo (prinajmenšom) je ním táto povinnosť priamo dotknutá. Povinnosť uhradiť mimoriadny príspevok ustanovená v § 22c ods. 2 písm. d) ZOV je totiž bez nadväzujúceho rozhodnutia Fondu ochrany vkladov (t. j. Listu fondu) nevykonateľná a tým pádom ani nemôže vzniknúť. Povinnosť sťažovateľa zaplatiť mimoriadny príspevok bola naviazaná na výšku nesplatených úverov fondu, resp. výšku jeho vlastných zdrojov, ku dňu zmeny účasti sťažovateľa na systéme ochrany vkladov. Sťažovateľ o týchto skutočnostiach nemal a nemohol mať informácie, a preto bez Listu fondu nemohla sťažovateľovi vzniknúť ani povinnosť uhradiť mimoriadny príspevok.“

7. Sťažovateľka sa zastavením konania v správnom súdnictve (a nepostúpením veci civilnému súdu) cíti byť vylúčená z prieskumu rozhodnutia týkajúceho sa základných práv z právomoci súdov, čo teoreticky zdôvodňuje tým, že «slovo „rozhodnutie“ v uvedenom slovnom spojení nemožno vysvetľovať doslovne, aby sa ústavná ochrana vzťahovala iba na tie individuálne správne akty aplikácie práva orgánom verejnej správy, ktoré majú náležitosti rozhodnutia. Vo vzťahu k pojmu „rozhodnutie“ v čl. 46 ods. 2 opodstatnený je extenzívny výklad. Čl. 46 ods. 2 sa nevzťahuje doslovne iba na rozhodnutia, ale zahŕňa aj ďalšie formy správania, konania aj nečinnosti, ktorými orgán verejnej správy môže pôsobiť na právne postavenie fyzických alebo právnických osôb. Takouto inou formou správania, odlišnou od rozhodovania vo formálnom zmysle slova, je bezpochyby aj List fondu.»

8. V neposlednom rade sťažovateľka atakuje aj nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, „[i]nými slovami, ak v konaní pred vnútroštátnym súdom poslednej inštanície vyvstane otázka výkladu práva EÚ, je tento súd v zásade vždy povinný predložiť prejudiciálnu otázku súdnemu dvoru. Podľa doktríny prvýkrát formulovanej v rozhodnutí súdneho dvora vo veci C-283/81 Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotníctva Talianskej republiky zo dňa 6. októbra 1982 (ďalej len doktrína CILFIT) vnútroštátny súdny orgán poslednej inštanície nie je povinný obrátiť sa na súdny dvor len vtedy, keď...“. Podľa názoru sťažovateľky o výnimku z povinnosti v posudzovanom prípade nejde.

9. Sťažovateľka v kontexte bodu 8 namieta aj nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a porušenie základného práva na zákonného sudcu.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 3/2016 z 30. mája 2017 bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 ods. 1 charty, aby napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z jednotlivých častí sťažnosti vrátane sťažovateľkou navrhovaného petitu zjavne vyplýva, že jej podstatou je namietanie nesúladu § 22c ods. 2 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 118/1996 Z. z. o ochrane vkladov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 15. októbra 2015 (ďalej len „zákon o ochrane vkladov“) s označenými ustanoveniami ústavy, dohovoru a charty.

Ústavný súd preto ako prvé posúdil námietky sťažovateľky atakujúce nelegitímnosť, resp. neproporcionalitu dotknutej zákonnej úpravy.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáha konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor vyplývajúci z jeho ustálenej judikatúry, podľa ktorého „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom.“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07, IV. ÚS 315/2014 atď.). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní

o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľky. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (napr. IV. ÚS 50/2010, IV. ÚS 40/2014).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáha rozhodnutia o veci, o ktorej ústavný súd v tomto type konania nie je oprávnený rozhodnúť. Ústavný súd preto jej sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Nad rámec ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by podanie sťažovateľky kvalifikoval ako návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, musel by ho taktiež odmietnuť pri predbežnom prerokovaní ako podané zjavne neoprávnenou osobou. Z ústavy [čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy] a zákona o ústavnom súde [§ 37 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 a) až f) zákona o ústavnom súde] totiž vyplýva, že oprávnením iniciovať tento typ konania pred ústavným súdom disponuje len najmenej päťina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, generálny prokurátor Slovenskej republiky a verejný ochranca práv, a teda nie fyzická osoba alebo právnická osoba.

Napriek už uvedenému ústavný súd vo veci neprehliada procesnú taktiku sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia premisy, podľa ktorej je list fondu (v zmysle rozhodnutia) zakladajúcim porušenie v sťažnosti označených práv. Takúto námietku však ústavný súd považuje za zjavne neopodstatnenú, pretože sťažovateľka bola povinná uhradiť fondu mimoriadny príspevok zo zákona (túto povinnosť jej ukladal *expressis verbis* § 22c

ods. 2 písm. d) zákona o ochrane vkladov). Informácie vyžiadané sťažovateľkou (týkajúce sa konkretizácie výšky mimoriadneho príspevku) od fondu jej povinnosti nezakladali. Na tejto skutočnosti nie je spôsobilé nič zmeniť ani tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého povinnosť uhradiť príspevok bola naviazaná na aktuálny (toho času daný) status fondu (výšku nesplatených úverov, resp. vlastných zdrojov fondu), pretože otázku výšky príspevku nie je v posudzovanom prípade možné stotožňovať s otázkou založenia povinnosti príspevok uhradiť. Inak povedané, fakt samotnej existencie povinnosti uhradiť mimoriadny príspevok je v posudzovanom prípade nezávislý na dodatočnej konkretizácii jej výšky.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v častiach požadujúcich posúdenie listu fondu ako titulu zakladajúceho porušenie v sťažnosti označených práv odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vo veci neprehliada ani tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého mimoriadny príspevok fondu uhradila (z tvrdeného dôvodu minimalizácie škôd) a následne súdnou cestou žiadala o jeho vrátenie. Uvedené prezentuje prejavenú vôľu sťažovateľky k splneniu zákonom uloženou povinnosťou. Sťažovateľka sa po prejave vôle k splneniu povinnosti (úhrade mimoriadneho príspevku) domáha vyslovenia porušenia subjektívnych práv a vo veci hľadá právny titul (napr. list fondu), ktorý by bol pred správnym súdom napadnuteľný žalobou. V predstretom prípade však práve splnenie povinnosti uloženou zákonom zapríčinilo absenciu opravným prostriedkom napadnuteľného

(a tým preskúmateľného) titulu. Na základe absencie preskúmateľného titulu všeobecne súdy správne vyvodili záver o nespôsobilosti veci byť predmetom súdneho prieskumu na základe podanej správnej žaloby.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v ostatných častiach požadujúcich vyslovenie porušenia práv sťažovateľky splnením zákonom uloženou povinnosťou odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Od tohto záveru sa následne tiež správne odvíjal postup súdov, ktorý negatívne hodnotil vyvíjanú procesnú aktivitu sťažovateľky týkajúcu sa predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, prípadne týkajúcu sa skúmania prednosti nadnárodného práva či postúpenia veci na civilné konanie. Rovnaký záver možno vyvodiť aj vo vzťahu k námietke porušenia práva na zákonného sudcu. Ústavný súd preto aj v týchto častiach odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Čo sa týka tvrdenej arbitrality napadnutého rozhodnutia, podľa názoru ústavného súdu toto rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov. Ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V podrobnostiach ústavný súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v jej ostatnej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, vrátenie vecí na ďalšie konanie, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2018